

vulkancic.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Jennifer Bell

THE UNCOMMONERS – THE FROZEN TELESCOPE

Text Copyright © Jennifer Bell, 2018

Published by arrangement with Rights People, London

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02512-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ZALEĐENI TELESKOP

DŽENIFER BEL

Prevela Branislava Maoduš

 vulkančić

Beograd, 2019.

Piteru, s ljubavlju

Prvo poglavlje

Nova dadilja bila je stamena žena s maramom boje mahovine, dugačkim kišnim mantilom i okruglim naočarima.

I bila je mrtva.

„Ti mora da si Ajvi“, rekla je dadilja otresito dok je spuštala torbu na otirač pored ulaznih vrata. Uglovi usana su joj se nesigurno podigli, kao da nije navikla da se smeši. „Tvoji mama i tata rekli su mi sve o tebi. Možeš me zvati Kertis.“

Ajvi se povukla za korak. Premda je mogla da oseti rase mrtvih, nikada dosad nije srela nijednog mrtvog u običnjačkoj zemlji. „Moji roditelji su upravo otišli na voz... Pozvaću brata.“ Pojurila je uz stepenice, preskačući po dve odjednom, i udarila pesnicom o vrata njegove sobe. „Sebe!“

Seb se pojavio obučen u topli duks, farmerke i patike, nemarno se naslonio na dovratnik i namršteno pogledao Ajvi ispod plave talasaste kose. Da je bilo neko drugo veče, vrata bi otvorio u pidžami, ali u ponoć su nameravali da se iskradu. Trebalo je da odu u Nubruk, neobičnjačko trgovište skriveno ispod Njujorka, da pomognu svom prijatelju Valijanu u potrazi za sestrom. „Prekidaš me u gledanju mog omiljenog spota *Ripza*“, brencuo se. „Šta je bilo?“

„Naša dadilja je mrtva!“, rekla je Ajvi.

„Molim?“ Ispravio se. „Jesi li sigurna?“

Ajvi je provirila preko ograde stepeništa. Kertis je u hodniku kačila kaput o čiviluk. Na reveru joj je sijao broš u obliku račvastе strele. Kertis je možda i delovala normalno, ali Ajvi je znala da je mrtve zaista teško razlikovati od živih dok ne urade nešto

nemoguće – na primer, da lebdeći prođu kroz zid ili se pretvore u džinovskog insekta grančicu.

„Potpuno!“ odgovorila je Ajvi. „Osećam to.“ Kao šaptač, Ajvi je mogla da oseti deliće ljudske duše zarobljene u mrtvima. Polako je raširila polje čula, baš kao što je vežbala. Na trenutak je na samoj granici sluha začula glas Kertisine slomljene duše. „Zove se Kertis. Pošto je mrtva, onda je neobičnjakinja. Dakle, šta ona radi ovde?“

Između Sebovih gustih obrva pojavila se bora. „Tata se juče žalio kako su sve lokalne dadilje zauzete jer je mnogo škola zatvoreno zbog popravki, a ne samo naša. Vidi...“ Uzeo je daljinski i počeo da menja kanale na TV-u u svojoj sobi dok nije pronašao kanal koji je tražio. Mapa vremenske prognoze na jednoj polovini ekrana pokazivala je izobare ogromne oluje, koja se preko Lamanša kretala od Pariza prema Londonu. Reporter je vikao u kameru, kaput mu je divlje lepršao na vetru.

... Meteorolozi i dalje nisu u stanju da objasne iznenadnu pojavu oluje Sara u Parizu pre tri dana. Oluja druge kategorije zahvatila je veliku teritoriju, izazvala ogromnu materijalnu štetu i razaranja i primorala vlasti da zatvore veliki broj škola i puteva širom Londona i jugoistoka...

„Pokušao sam da objasnim tati da možemo da ostanemo sami“, nastavio je Seb, „i da nam nije potrebna dadilja za tih nekoliko noći koliko će on i mama biti odsutni zbog venčanja. Ali tada je mama došla i rekla da je imala sreće i da je *naletela* na slobodnu dadilju... izgleda da je to bila Kertis.“

Ajvi se naježila. To nije mogla biti nikakva slučajnost. Zgrabila je daljinski i pojačala ton da prikrije njihov razgovor. „Šta ako Kertis radi za Tužbalicu? Oni stalno u službu primaju mrtve. Možda su je doveli ovamo da nas špijunira – ili da uradi nešto još gore!“ Tužbalica... Ajvi je poželela da nije morala da je pomene, ali teško je bilo zaboraviti organizaciju koja je uporno pokušavala da ih ubije.

Seb se ukočio. „Pratio sam neobičnjačke novine koje nam Valijan šalje: Tužbalica je povezana sa mnogo incidenata još od

proleća. Meni izgleda da imaju previše posla da bi se još baktali i s nama...”

Ajvi je podrhtavanje u njegovom glasu reklo da ni sam ne veruje u ovo što je upravo rekao, premda je u jednom bio u pravu: aktivnosti ovog zločinačkog esnafa bile su mnogobrojne. Njihova posetnica – iskrivljeni šestoparac – pronađena je na nekoliko mesta zločina u neobičajnom svetu. U Mosvoku, ruskom podtrgovištu, Tužbalica je bila povezana s nekoliko slučajeva ucene i otmica; u Kini je povezana sa mnogobrojnim prevarama. Niz pljački u egipatskom podtrgovištu Krip imao je njihov potpis, kao i misteriozni nestanci ključnih zvaničnika u Ausmarku u Nemačkoj. Ajvi je ostala zapanjena što su, pored ovolike zločinačke aktivnosti, za koje postoje i dokazi da su povezane sa ovim esnafom, njegovih šest članova ipak uspevali da sačuvaju svoj identitet u tajnosti.

„Kada malo bolje o tome razmislim“, rekao je Seb šarajući očima, „pretpostavljam da bi Kertisina pojava mogla da bude povezana s porukom koju mi je Valijan poslao. Želeo je da nam javi da ne možemo više da koristimo neobičajnu torbu za putovanje do Nubruka – nije rekao zašto – ali nam je izdao nova uputstva.“

„Zaista? A zašto mi to nisi rekao pre?“

„Nisam smeo da rizikujem u maminoj i tatinoj blizini. Ne brini, siguran sam da nije ništa ozbiljno.“

Ajvi je zaškripala zubima. Njen brat imao je iritantnu naviku da na sve gleda površno. „Sebe“, rekla je prekorno, „Valijan sâm traži Rouzi već sedam godina... Nije navikao da traži pomoć. Nešto je moglo da mu se desi...“ Ajvi je osetila teskobu u dnu stomaka kada je pomislila na neprestana razočaranja koja je Valijan doživljavao u potrazi za sestricom. Bila je rešena da učini sve što može da mu pomogne. „Ovo putovanje mu je najbolja šansa da je pronađe. Moramo biti uz njega u svakom trenutku.“

Sebu su se obrazi zarumeneli od krivice. „Dobro, hajde onda da smesta krenemo za Nubruk. Ne želim da ostajem ovde da proverim namerava li Zombi Popins da nas ubije ili ne.“ Izvukao je već spakovani ranac ispod kreveta i isključio TV. Ajvi je

uzela svoje stvari iz sobe i ugurala još jedan džemper u torbu. Na vrhu se videla debela knjiga s kožnim povezom. Na prednjoj korici nalazio se reljefni otisak simbola: zadimljenog peščanika. Seb je oprezno pogledao u knjigu.

„Nosiš dnevnik Ejmosa Sterlinga?“ pitao je. Ajvi je razumela njegovu zabrinutost. Dnevnik je bio sveska u kojoj se nalazilo mnogo opasnih tajni o velikim neobičnjačkim dobrima – pet najmoćnijih neobičnjačkih predmeta u istoriji – i privlačila je svakakve nevolje.

„Uspela sam da prevedem samo jedan deo“, rekla je. „Ejmos je pisao na jezicima za koje Guglov prevodilac nije ni čuo. Otkrio je svašta o velikim neobičnjačkim dobrima i pokušavao je da spreči Tužbalicu da ih se domogne. Ako ostavim knjigu ovde i ako je Kertis pronađe...“

„... Tužbalica će otkriti sve Ejmosove tajne“, završio je Seb. „Kapiram.“ Odveo ju je u kupatilo i zatvorio vrata za njima. Ajvi je spustila roletne na prozoru.

„Da li ti je Valijan rekao da postoji tajni ulaz u Nubruk skriven ovde negde?“ upitala je razmišljajući kako su ona i Seb ušli u Lundinor kroz šupu u povrtnjaku. Bilo je mnogo načina da se stigne u londonsko podtrgovište; možda i u Nubruk može da se uđe na razne načine.

„Ne baš“, odgovorio je Seb, „njegova uputstva su malo čudna.“ Zapušio je umivaonik i odvrnuo slavine. „*Operi ruke i pronađi čoveka u crvenom*, to mi je napisao.“

Ajvi se pitala zašto je Valijan tako nejasan. Potapšala je svoju torbu. „Skreč, slušaš li ti ovo? Imaš li neku ideju na šta je Valijan mislio?“

Torba joj je zavibrirala na kuku. Odvezala je kanap i izvadila oštećeno čelično zvonce za bicikl. Kao i svi neobičnjački predmeti, zvonce je bilo neobično toplo na dodir, kao da je ležalo na suncu.

„Konačno idićemo!“, izbio je iz zvonca dečji glasić. „Pre nikada putuje u Nubruk Skreč.“ Ajvi je čula komadić duše kako šapuće u Skreču – upravo ono što ga je činilo neobičnjačkim. „Hmm. Ne znam Valijan zašto ruke želeći čiste“, dodao je.

Ajvi je uzdahnula. I pored toga što je Skreč govorio haotično, uvek ga je razumela.

U prizemlju su se zalupila vrata: Kertis se kretala po kući.

S ponovnim osećajem da moraju da požure, Ajvi je spustila Skreča na ivicu umivaonika, istresla tečni sapun pumpicom na dlan i napravila penu. Možda će se sve razjasniti ako bude tačno sledila Valijanova uputstva. Dok je ispirala ruke, postala je svesna slomljene duše negde u blizini. Na osnovu odjeka njenog glasa, bilo joj je jasno da je zarobljena u neobičnjačkom predmetu...

Ali ovaj glas nije bio Skrečov. Ajvi je otvorila ormarić iznad umivaonika i ugledala, na polici, srebrnu posudu za sapun, s dve ručke u obliku delfina. „Sebe“, rekla je, „ovo je neobičnjačko.“

„Zar?“ Nervozno je gledao posudu za sapun kada ju je Ajvi izvadila iz ormarića. „Nikada je pre nisam video. Šta radi ovde?“

Ajvi je okrenula posudu da je pregleda sa svih strana. „Možda ju je Valijan poslao? Možda nam je zato rekao da operemo ruke – jer je želeo da je pronađemo. Šta misliš da ova posuda radi?“ Razmišljala je o mogućnostima. Svaki predmet, kad postane neobičnjački, stiće neku posebnu sposobnost.

„Eksperimentišuće Ajvi trebalo bi“, predložio je Skreč udarajući o slavinu. „Dobrije se otkriva tako neobičnjačka upotreba.“

Ajvi je, poslušavši njegov savet, pokušala da pusti posudu da pluta na površini vode. Pojavila se neobična zelena pena, koja je počela da ključa oko posude i žurno je progutala. Pre nego što je Ajvi stigla da odluči da li je to dobro ili loše, iz podnožja stepenica začuo se povik.

„Želite li da DOĐEM GORE?“ dreknula je Kertis. U glasu joj se čuo nepogrešivi prizvuk sumnjičavosti.

„Nećemo još dugo!“ doviknula je Ajvi pokušavajući da zvuči što je moguće opuštenije.

Seb je protresao vrata da se uveri da su zaključana. „Moramo da požurimo“, prošaptao je. „Kertis možda već sluti da nameravamo da odemo – izgledaš kao da si se spremila za planinarenje, a ne za spavanje.“

Ajvi se pogledala u ogledalu. Razbarušene kestenjaste lokne bile su ugrane pod tamnoplavu vunenu kapu, čija se boja slagala

s kaputom. U debelim pantalonama s džepovima i u čistim čizmama za planinarenje, bila je obučena u skladu sa Valijanovim uputstvima: spremna za sve.

„Bolje da pokušamo nešto drugo“, rekao je Seb provlačeći prste kroz vodu punu sapunice, u pokušaju da pronađe posudu. Začulo se oštro struganje...

... a zatim je Seb nestao.

„Sebe!“ Ajvi se nadvila nad umivaonik pazeći da ne dotakne vodu. Posuda za sapun nestala je zajedno sa Seбом.

Iz hodnika je jasno čula škripu: Kertis se penjala stepenicama. Ajvi je poslala misli Skreču: *Pomozi mi! Znaš li šta se desilo Sebu? Da li da dotaknem vodu?*

Misleći će Skreč, čula je odgovor u glavi. *Ajvi mora biti pažljivica.*

Sposobnost da ovako komunicira s njim razvila je tek odnedavno. Najpre je mogla da čuje samo nejasno mrmljanje komadića duše u Skreču, ali sada je mogla da razazna rečenice i odgovori na njih u mislima. Otkrila je da su njeni talenti, što je više koristila šaputanje, postajali snažniji.

Čula je ječanje dasaka u hodniku.

Kertis napolju! – upozorio ju je Skreč.

Kako nije imala drugu opciju, Ajvi je žurno vratila Skreča u torbu, bućnula ruku u umivaonik, baš kao i Seb, na šta su se mehurići podigli do njenog nosa i zagolicali je. „Apćiha!“, kinula je. U deliću sekunde, dok su joj kapci bili sklopljeni, čula je drugi zvuk, oštar, nalik na grebanje...

... i u sledećem trenutku obrela se u nestabilnom trupu podvodnog plovila. Seb je stajao pored nje. Nos mu je bio nabran kao da su mu muve uletele u obe nozdrve.

„Šta se to upravo desilo?“, upitao je trljajući lice. „Gde smo?“

Metalno plovilo bilo je veličine remorkera; na oba kraja bilo je zaobljeno, s providnom kabinom od mehurića, koja se sklappala nad njima poput drhtavog panoramskog krova. A izvan kabine nazirali su se obrisi stenja u mračnoj vodi, a bliže plovilu, otmene linije srebrnastih delfina.

„Mi smo unutar posude za sapun!“, shvatila je Ajvi. Sudeći po snažnoj struji, nalazili su se ispod površine potoka ili reke.

Vazduh je zaudarao na hlór pomešan s neparfimisanim sapunom, poput svlačionice na bazenu.

„Dobro došli na palubu podvodnog plovila broj 2895“, rekao je glas koji je podsećao na mašinski. Ajvi nije znala odakle dopire: nije bilo zvučnika niti su se u kabini videle bilo kakve komande. „Koje je vaše željeno odredište?“

„Nubruk“, rekla je Ajvi.

Ponovo se začulo grebanje, kao da metal struže preko kamena. Posuda za sapun počela je da se klati, što ih je oboje nateralo da se spuste na kolena. Seb se uhvatio za stomak. „Uh... Muka mi je...“

„Bolje da sednemo dok se ovo ne završi“, savetovala ga je Ajvi. Nije znala koliko dugo će putovati i koliko će putovanje biti turbulentno.

Delfin u stražnjem delu plovila mahnuo je repom i poterao ih napred. Ajvi se uhvatila za ivice. Njihovo okruženje bilo je u normalnoj veličini pa je pretpostavila da se posuda uvećala nakon što je stigla na trenutnu lokaciju; ali ona i dalje nije bila sigurna kako su ona i Seb dospeli unutra.

Projurili su između pipaka blatnjave močvarne trave i ušli u bistriju vodu i uronili dublje. Dok su jurili, Ajvi je kroz uskovitlane duge na kupoli od mehurića gledala ribe koje su polako plivale i cevi obrasle školjkama. Uskoro su se našli iznad mračnog peščanog platoa. *Morsko dno.*

Za tren oka posuda je počela da se penje. Podigla se do površine vode i nasukala se na platformu uz težak trzaj. Kabina se naglo otvorila, a Ajvi je poskočila kada ju je talas buke udario u grudi.

„Dobro došli u Nubruk“, izjavio je veseli glas, „najdublje podtrgovište na svetu!“

Drugo poglavlje

Veseli glas pripadao je muškarcu rumenih obraza, u košulji sa persijskom šarom. Pružio je Ajvi ruku dok je izlazila iz posude za sapun na kratki dok. „Pazite, molim vas“, upozorio ju je.

„Hvala“, promrmljala je. Druge posude za sapun bile su usidrene u istom dugačkom kanalu; presecao je krečnjačko dno ogromne dvorane za dolaske, koja je vrela od ljudi. Gvozdeni stubovi uličnih svetiljki u obliku igrača stajale su na ivici dvorane, a svaka je držala sjajnu neobičnjačku cediljku za limun.

„Kopno, najzad...“ Seb se doteturao za njom bledog lica.

Nešto je pogodilo Ajvi u ruku i ona je spustila pogled i pod nogama ugledala otrcani pamflet. Podigla ga je i pročitala naslov na prednjoj korici: *Nubruk: Farouov vodič za putujuće trgovce.*

„Besplatan vodič kroz Nubruk!“, vikao je dečak s američkim akcentom na pristaništu. Bacio je još nekoliko pamfleta prema drugoj posudi za sapun. „Otkrijte tajne podtrgovišta koje je raslo u *dubinu* dok su običnjaci gradili u *visinu*.“

Farouov vodič... Ajvi je dobila vodič i u Lundinoru. Vodiči su bili ispisani neobičnom naopakom šifrom, ali Skreč je umeo da dešifruje; drugim neobičnjacima bili su potrebni dvogledi da bi ih čitali.

„Izlaz je na onu stranu“, rekao je muškarac u košulji s persijskom šarom, pokazujući kraj pristaništa. Pružio je Ajvi posudu za sapun s ručkama u obliku delfina, koja se – nekako – vratila u prvobitnu veličinu.

Protresla je posudu da je osuši i zajedno s vodičem ugurala je u torbu, a onda je uhvatila Seba za rukav, da ga postavi u pravom

smeru. Sebu se boja vratila u obraze čim su počeli da hodaju. Oko njih se tiskala masa putnika koji su pristigli podvodnim plovilima; Ajvi je morala da skrene da bi izbegla devojku sa sarijem oivičenim zlatom i detektivskom kapom na glavi, a Seba su gotovo spljeskala dva ćelava muškarca u zvoncarama i rimljan-kama. „Šaronošnja“, promrmljao je Seb zaobilazeći gospođu u večernjoj haljini i prsluku od kravlje dlake. „Neobičnjački stil je izgleda isti bilo gde na svetu.“

Ajvi je sa toplinom pomislila na šaronošnju skrivenu u njenom ormanu kod kuće. Moda je nalogala da se nosi mnogo različitih stilova odeće odjednom, ali su ona i Seb, poslušavši Valijanov savet, odlučili da ne ponesu svoju šaronošnju. Šaronošnja je možda i bila vrtoglavo spektakularna, ali svakako nije bila praktična.

Na kraju doka stajala je žena u tamnoplavoj uniformi. Nosila je beli pojas prebačen preko jednog ramena i otmenu šapku. Seb je gurnuo Ajvi u rame dok su joj prilazili. „Verovatno nubručki podstražar“, rekao je tiho. „Oni su jedini neobičnjaci koji nose uniforme.“

Žena je izgledala drugačije od podstražara koji su održavali red u Lundinoru, premda je nosila isto oružje za pojasom: neobičnjačku četku za klozetsku šolju, koja je mogla da protrese električitetom svakog ko se ne pridržava zakona Velike neobičnjačke trgovine.

„Dobar dan, narode“, rekla je službenica ozbiljno i preprečila im put. „Moram vas oboje zamoliti da se rukujete sa mnom pre nego što nastavite dalje. Obezbeđenje je pojačano nakon jutrošnjih vesti: proveravamo sve koji dolaze plovnim putevima.“

Jutrošnje vesti? Pitajući se šta se desilo, Ajvi je izvadila svoje bele neobičnjačke svečane rukavice iz ranca. Bile su jedinstvene za svakog trgovca i beležile su svaki sklopljen posao svog vlasnika. Ajvin par izgledao je neobično čisto kada se u obzir uzme da je u podtrgovištima morala da ih nosi *sve* vreme. Sebove neobičnjačke bubnjarske rukavice, primetila je, bile su očigledno prljavije od njenih.

„Izvinite, nismo pratili naslove“, rekao je Seb pružajući ruku. „Šta se desilo?“

Glas službenice postao je grublji. „Lopovi su provalili u privatni trezor starešine četvrti u Monrokeu pre tri dana. Tek su jutros objavili rezultate istrage.“

Ajvi je znala da je Monroke čuveno podtrgovište u Parizu. Kao i u svim trgovištima, njime su upravljale četiri starešine četvrti. Nije čula ni za kakvu provalu, ali ni Valijan im nije slao neobičnjačke novine duže od nedelju dana.

„Dokazi su otkrili da su lopovi proveli dve nedelje kopajući tunel ispod Monrokea da bi ušli u trezor“, nastavila je službenica. „Iskrivljeni šestoparac otkriven je na mestu zločina: ponovo je za nedelo odgovoran Pali esnaf.“

Ajvi je progutala pljuvačku. Trebalo bi da naziv Pali esnaf izaziva blažu jezu od Tužbalice.

Službenica se sklonila u stranu da ih pusti da prođu. „Sigurno su želeli nešto važno“, prokomentarisao je Seb dok su se on i Ajvi udaljavali, „ako su uložili toliki napor da to ukradu. Pitam se šta je to bilo...“

Ajvi je pokušala da potisne Tužbalicu iz misli dok su prelazili dvoranu i pregledali masu. Morali su da pomognu Valijanu da pronade Rouzi, ne smeju da dozvole da im sad pažnju zaokupe drugi problemi.

„Ovo će trajati čitavu večnost“, zaječala je. „Ne znamo čak ni šta je čovek u crvenom. Mogao bi biti simbol na zidu ili ime neke prodavnice...“

„Ili neko u crvenoj šaronošnji“, dodao je Seb pretražujući pogledom dvoranu u potrazi za nekim ko se crveni. „Problem je u tome što je ovde toliko neobičnjaka da već vidim troje u crvenom. Zašto Valijan nije mogao da nam kaže da potražimo čoveka u kostimu banane? Takvog bismo lako uočili.“

Ajvi se zapitala da li su možda trebali da stignu kasnije, jer bi tada bila manja gužva. Kako je u Njujorku bilo pet sati manje nego u Londonu, u Nubruku je sada bilo pet sati po podne. „Moraćemo da nastavimo da tragamo. Možda bi trebalo da potražimo čoveka u crvenom koji radi nešto neobično?“

„Naravno“, promrmljao je Seb sagnuvši se da izbegne dečaka koji je iznad njihovih glava surfovao na letećem otiraču, „jer smo sada okruženi baš uobičajenim delatnostima.“

Gde god da je pogledala, Ajvi je viđala ljude kako pristizu na letećim neobičnjačkim predmetima. Džogeri, usisivači i čilimi, sa po nekoliko putnika, izletali su iz džinovskih rupa u tavanici i spuštali se nisko preko mase, a zatim sletali na piste koje su se pružale paralelno s kanalima za podvodna i vodena plovila.

Naposletku, nakon dobrih deset minuta, Ajvi je pažnju privukao usamljeni čovek u potpuno crvenoj odeći. Stajao je naslonjen na staru drvenu komodu u senci zida pećine i poigravao se lancem džepnog sata. „Kako ti se onaj čini?“, upitala je. „Ne žuri nigde.“

Prešavši dvoranu da bi ga bolje pogledali, videli su da neprestano proverava vreme na satu, kao da čeka da se nešto desi. Iznenada je spustio sat u džep i otvorio donju fioku komode.

Tlo je zatutnjalo...

Uz glasan prasak, iz donje fioke izletela je fontana sićušnih zlatnih svetala, poput varnica rimske sveće. Na mestu na kom bi varnice pale na tlo, niotkuda su se pojavljivali neobičnjaci normalne veličine, protezali ruke i vrteli ramenima kao da se svi spremaju da rade jogu. A zatim su se, nakon što su zagladili šaronošnju, izmešali sa sve brojnijom masom u dvorani.

„Valijane!“, povikao je Seb iznenada skačući i mašući u isti mah. „Ovamo!“

Trepnuvši iznenađeno, Ajvi je primetila Valijanovu mršavu priliku kako se kroz gužvu probija prema njima, razbarušene tamne kose sjajne od znoja. Ozario se kada ih je ugledao. „Šta vas dvoje radite ovde? Nisam vas očekivao barem još nekoliko sati. Spremao sam se da vas čekam.“

„Da li je sve u redu?“, upitala je Ajvi žurno.

Valijan je iskrivio usne u grimasu dok je brisao čelo nadlaničom rukavica bez prstiju. „Da, sve je u redu. Samo ne volim da putujem tim neverovatno natrpanim fiokama. Poslednjih dvadeset minuta lice mi je bilo priljubljeno uz leđa nekog neznanca.“ Namršteno je pogledao preko ramena, kao da bi mogao da udari

osobu o kojoj je govorio. „Nažalost, to je trenutno najbrži način da se putuje na velike udaljenosti. Međunarodno neobičnjačko veće jutros je zabranilo putovanje torbama, da se oluja Sara ne bi pogoršala.“

„Zato si promenio dogovor...“, shvatila je Ajvi i odahnula od olakšanja. Iz nekog razloga, putovanje torbama uticalo je na Zemljin geotermalni gradijent. Znala je da je u barem jednoj prilici veći broj putovanja neobičnjačkim putnim torbama izazvao snežnu mećavu u Londonu, pa je Međunarodno neobičnjačko veće izgleda, konačno, donelo i jednu mudru odluku.

„Morao sam poslati posudu za sapun u poslednjem trenutku po duhu kuriru“, objasnio je Valijan. „Pretpostavljam da ste je pronašli bez problema? Izvinite zbog nejasnih uputstava – u redu iza mene u lakopernoj pošti stajao je fantom i nimalo mi se nije dopao.“

„Skapirali smo“, rekla mu je Ajvi shvativši da je njihovo kupatilo posetio duh. „A kako funkcioniše putovanje fiokama?“

„Šef stanice u crvenom upravlja komodama“, rekao je. „Svakih nekoliko minuta otvara se druga fioka. Svaka vodi do neke fioke u drugom delu sveta.“ Pokazao je udaljeni kraj dvorane, u veličanstveni luk ukrašen složenim art deko rezbarijama uklesanim u kameni zid. „To je ulaz u Nubruk. Hajdemo.“

Probili su se vijugajući preko dvorane za dolaske, trudeći se što su bolje umeli da izbegnu noge letača, koji su silazili sa usisivača, a zatim ulazili u džinovski zasvođeni prolaz pešaka, zajedno sa svima ostalima. Valijan je išao ispred njih i probijao put kroz masu. Ajvi je razumela zašto žuri: kao i većina podtrgovišta, Nubruk je bio otvoren samo u određeno doba godine, pa je Valijan čitavih šest meseci čekao na to.

Shvatila je da ne nosi svoje prepoznatljive crvene košarkaške patike u sklopu svoje šaronošnje, što je bilo veoma neobično. Nosio je braon kožne brodarice, kojima je peta bila toliko izlizana da mu je videla čarape. „Znam da izgledaju užasno“, priznao je primetivši njen pogled. „Ali neobičnjačke su: omogućavaju mi da prođem kroz većinu zidova, kao mrtvi. Kupio sam ih od mog dela nagrade sa turnira u Grivensu. Nikad se ne zna kada

bi mogle da se pokažu korisne, a ja sam želeo da budem što je moguće bolje pripremljen za ovo putovanje.“

Postalo je zagušljivo od vreline i buke kada su stigli na drugu stranu. „Ovde je uvek gužva!“, povikao je Valijan. „Ovuda.“

Dok se spoticala za njim, pogledom je šarala oko sebe kao da prati avio-paradu. Nubručke zgrade bile su prekrivene zaslepljujućim neonskim reklamama i treperavim svetlima, i sve su privlačile pažnju. Preko zidova su bili rašireni džinovski stolnjaci, koji su prikazivali reklame kao bilbordi, a muzika je treštala iz školjki postavljenih s obe strane stolnjaka. Setila se neobičnjačkih čaršava koji su korišćeni za živi prenos u Lundinoru; neobičnjaci su ove uređaje nazivali materijalizatorima.

„Vau!“, tiho je rekao Seb gledajući sjajne reklame na krovovima, „ovo je sumanuto!“

Dekoracije za Dan zahvalnosti ukrašavale su gotovo sve zgrade. Svetlucave niske žirova bile su obmotane oko prozorskih okvira, a na vratima su visili venci u obliku zvezda, ispleteni od strukova pšenice i kukuruzovine. Valijan ih je odveo do dela trotoara prepunog kolica na kojima su se prodavali kafa i hot-dog. Vazduh je ispunjavao primamljivi miris prženog luka.

Ajvi je zurila u udaljenu betonsku tavanicu, koja je bila ukrašena kristalnim lusterima veličine dirizabala. Osećala je da je Skreč u njenoj torbi sav ustreptao od uzbuđenja. „Pretpostavljala sam da će se Nubruk nalaziti u ogromnoj pećini, kao i Lundinor, ali sada imam utisak da se nalazimo u ogromnom tržnom centru“, rekla je.

Valijan se nasmejao. „Nubruk je čuven po tome što je u celosti delo ljudskih ruku. Najbolji su podrumi. Neke prodavnice pružaju se i pedeset spratova u dubinu ispod nivoa ulice – a svaki se bavi drugom temom.“

Najdublje podtrgovništvo na svetu... Sada je Ajvi razumela zašto.

„Nubruk ima četiri četvrti, kao i druga podtrgovništva“, nastavio je Valijan, „ali se one nalaze jedna na drugoj. Mi smo sada u Prvoj četvrti. Druga, Treća i Četvrta su ispod nas.“ Izvadio je iz džepa jakne tri bele loptice za stoni tenis. „Evo, uzmite po jednu. Bacite ih na svaku praznu površinu koju vidite – zidove, izloge

prodavnica, vrata, poklopce odvoda... Želimo da ih vidi što je moguće više ljudi.“

Seb je podigao obrvu. „Kako će nam igranje pingponga pomoći da pronademo Rouzi?“

Valijan je ispustio lopticu na pod. Tiho je zazvonila kada je odskočila od pločnika i vratila se u njegovu ruku. Na mestu gde je udarila o asfalt pojavio se šareni poster A-4 formata. U balončiću na vrhu postera pisalo je NESTALA! MOLIM VAS, POMOZITE, a ispod teksta je bila slika devojčice u šaronošnji.

Rouzi.

„Neobičnjaci lopticama za stoni tenis umnožavaju stvari“, pojasnio je Valijan. „Puniš ih tako što njima nekoliko puta zaredom udaraš o sliku koju želiš da umnožiš. Kada ih sledeći put baciš na nešto, one ostavljaju tačnu kopiju na površini o koju su udarile.“

„Brže je od foto-kopira“, primetio je Seb, „to moram priznati.“

Ajvi je primetila Valijanov zbunjenu izraz i odmahнула glavom. „Nema veze“, umirila ga je. (Lako je bilo zaboraviti koliko je malo Valijan znao o običnjačkom svetu, jer je čitav život proveo u podtrgovištim.) Stavila je lopticu u džep jakne i pažljivije pogledala poster. Ajvi je samo jednom do sada videla fotografiju Valijanove sestre, ali je sličnost među njima bila očigledna: Rouzi je, kao i Valijan, imala iskošene jagodice i divlje smeđe oči. Ledenoplava kosa bila joj je vezana u kike, a srebrna ogrlica visila preko bluze na tufne i šušlavog šortsu.

„Ta fotografija napravljena je jutro kada je nestala“, rekao je Valijan, „kada je imala šest godina. Sada je verovatno drugačija... ima već dvanaest godina – sledećeg meseca napuniće trinaest.“

Ajvi je upamtila pojedinosti Rouzinog lica. „Boja kose joj je veoma upečatljiva. Ljudi bi trebalo da je se sete ako su je videli.“

„I ja sam se tome u početku nadao“, rekao je Valijan grubljim glasom. „Nevolja je što je niko nikada nije video. Koristio sam svakakve vrste neobičnjačkih predmeta da je pronadem, ali ništa nije vredelo. Jedino što sam otkrio jeste da je sigurno živa.“

Ajvi je videla odlučan izraz na Valijanovom licu. Njegovi roditelji ubijeni su malo pre nego što je Rouzi nestala, pa je on na svoja pleća preuzeo odgovornost da je pronađe, sasvim sam.